

HAYALERİM MASAL

2021

HAYALERİM
MASAL

İÇİNDEKİLER

2

AK SAKALLI BICIRIK DEDE

Volkan ŞAHİN

7

KÖTÜLÜĞÜN SONU

Berna KÖKEN

13

SEKSEN YAPRAK ÇITIR

Sara Nur ÖRENGÜL

19

İYİLİK DÜNYASI

Aysu ÖZEN

25

KAĞIT ADAM

Ahmet Berat ORUÇ

2 HAYALLERİM MASAL

AK SAKALLI BICIRIK DEDE

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde dağların eteğinde yaşayan Bıcırık Dede adında bir ihtiyar varmış. Bıcırık Dede mini minnacık bir adammış. Bembeyaz sakalları mas-

mavi gözleri pembe saçları varmış.

Herkesi çok seven ve hiç düşmanı olmayan bu Dede birazcık korkakmış. Devlerden, ejderhalardan ve perilerden korkar, onlarla karşılaşmamayı dilermiş hep. Bıcırık'ın bir başka kötü tarafı da

hiçbir durumdan memnun olmamasıymış Her zaman her şeyden şikayet eder elindeki kıymetini bilmezmiş.

Evini beğenmez, görünüşünü beğenmez, yemeği beğenmez, yaşadığı yeri sevmezmiş.

Günlerden bir gün her zamanki gibi oflayıp poflayarak, söylene söylene yemeğini bulabilmek için ormanda ava çıkmış. İlk önce bir ayı görmüş ve tüfeğini doğrultmuş. Tam ayıyı vuracakken bir anda hapşirmaya başlamış ve hayvanı ıskalamış. Aç kalacağını düşünerek üzülen Bıcırık Dede, bütün dikkatini toplayarak yeniden doğrultmuş tüfeğini ayıya ve bu sefer amacına ulaşmış. Devlerden, perilerden ve ejderhalardan korkan Bıcırık Dede avını vurduğunu görünce onu alıp bir an önce evine gitmek için hızlıca hareket etmeye başlamış. Evine çok yaklaşmışken birden etrafındaki ağaçlardan sesler duymaya başlamış. Etrafına ürkek bir biçimde bakarken ağaçtan ağaca geçen bir yaratık görmüş. Bu yaratık Dede'nin karşısına çıkmış. Dede ondan kaçmaya çalışırken fark etmiş ki etrafında bu yaratıklardan bir sürü varmış. Kaçacak yeri olmadığını anlamış. İki yaratık Bıcırık Dede'yi omuzlarına almış ve liderlerine götürmüşler. Bıcırık yaratıkların liderlerinin evine doğru giderken birden omuzlarından aşağı atlamış ve var gücüyle koşmuş, koşmuş, koşmuş. Az gitmiş uz gitmiş derken çok yorulmuş. Bir ağacın altında soluklanmak için durmuş. Tam yaratıklardan kurtulduğuna sevinirken kafasını kaldırmış ki ne görsün? Karşısında iki tane ejderha... Ejderhalar pençelerini bir sallayıpta dedeyi atmışlar sırtlarına ve yine yaratıkların liderlerinin yolunu tutmuşlar.

Dede liderin karşısına çıkmış.

Lider:

-Bıcırık Dede, ben de seni bekliyordum. Sen bizim dostumuzu öldürdün. Biz de seni öldüreceğiz.

Bıcırık Dede:

-Ben sizin dostunuzu öldürmedim. Siz neden bahsediyorsunuz anlamıyorum. Bırakın beni evime gideyim.

Lider:

-Vurduğun ayı bizim dostumuzdu.Üstelik o bir ayı değil, periydi.

Bıcırık Dede, buna çok şaşırılmış. Ama elden ne gelir. Olan olmuş bir kere. Ejderhalar Dede'yi almışlar ve öldürmeden önce zindana götürmüşler. Kapının önüne de kaçmaması için bir ejderha dikmişler. Bıcırık Dede hayatı boyunca korktuğu ejderhayı her görüşünde ahlayıp vahlıyor, korkusundan ne yapacağını şaşırıyormuş. Ejderha bir ara zindanın önünden ayrılmış. Korkusu azalan Dede'nin akli çalışmaya başlamış. Hayatı boyunca kısa boylu olmasına üzülürmüş Dede. Oysa ufak tefek olması onun işine yaramış ve parmaklıkların arasından kolayca süzulebileceğini fark etmiş.

Günlerce gecelerce yürüdükten sonra evine varan Bıcırık Dede birden evinin ne kadar güzel olduğunu düşünürken bulmuş kendini. Sonra aynaya bakmış ve ne kadar sevimli olduğunu düşünmüş. Dolabı açıp bir parça yiyecek atmış ağzına ve lezzetine şaşırarak uzun uzun çiğnemiş. Ormanda gezintiye çıktığında ağaçların yeşilinin ne kadar büyüleyici olduğunu görmüş. Kuşların daha önce neden bu kadar neşeli şarkılar söylemediğini düşünmüş.

Yoldan geçen bir komşusuna sormuş:

-Komşu, ben yokken ormana birileri sihir mi yaptı? Yoksa siz mi bir değişiklik yaptınız buralarda? Hadi her şeyi değiştirdiniz diyelim, peki benim görünüşümü nasıl değiştirmeyi başardınız?

Bıcırık Dede'nin komşusu onun sorularına bir anlam verememiş.

-Hayır, demiş. Sen yokken hiçbir şey değişmedi. Ve bakıyorum ki sen de hiç değişmemişsin. Her zamanki mavi gözlü, ak sakallı, pembe yanaklı Bıcırık Dede'sin.

Dede komşusunun bu cevabına çok şaşırılmış. Sonradan anlamış ki o yokken değişen tek şey kendisiymiş. Dünya ancak sen güzel bakarsan güzel görünebilirmiş.

Volkan ŞAHİN

KÖTÜLÜĞÜN SONU

Bir varmış bir yokmuş. Masalın yalanı mı olurmuş? O yalan, bu yalan, fili yuttu bir yılan. Bu da mı yalan.

Bilinmeyen bir ülkenin gökyüzünde bir saray varmış bulutlar arasında . Bu sarayda Miramin adında bir kız yaşarmış. Miramin'in gözleri mor, saçları pırasa gibi yemyeşilmiş. Sarayda fare ve kurtlarla beraber yaşar, onlarla oynar, eğlenirmiş. Miramin'in çok farklı özellikleri varmış. Onun bir yanı çok iyiken bir yanı ise öfkeli, kötülük doluymuş. Bir hayalet gibi insanların içlerinden geçer, onların ruhlarını görür, dilerse iyi biri dilerse kötü biri haline getirirmiş.

Miramin'in bir özelliği de etrafındakiler onlara kötü bir şey yaptığı zaman Miramin de onlara kötülük yapabiliyormuş.

Günlerden bir gün Miramin kurtlar ve farelerle yaşadığı sarayından sıkılmış ve insanların arasına karışmaya karar vermiş. Tıpkı bir insan gibi okula gitmek istemiş. Masal bu ya, okulun çok değişik özellikleri

varmış. Tahtası ejderha derisinden, sıraları timsahtan ve perdeleri de kaplanların yumuşak derisinden yapılmamış. Miramin burayı çok sevmiş. Öğretmenleri aslan derse girdiğinde çok korkan Miramin ders ilerledikçe korkmasına gerek olmadığını anlamış. Öğretmeni görünüşünün aksine yumuşak kalpli, anlayışlı biriymiş. Yalnız Miramin'in kötü tarafı zaman zaman içinden çıkıveriyormuş. Bir gün yine dersteyken içindeki kötü taraf ortaya çıkmış ve tüm sınıfı birbirine katmaya başlamış. Arkadaşlarının canını acıtıyor, okuldaki eşyalara zarar veriyormuş. Bunu gören öğretmen Aslan Miramin'e kızmış ve yaptıklarının yanlış olduğunu söylemiş. Ama şımarık Miramin, bir yanıla öğretmenin haklı olduğunu bilse de, kendisine kızılmasına çok sinirlenmiş ve artık kötü biri olacağına kendine söz vermiş.

İnsanların arasında kalmaktan sıkılan minik kahramanımız, sarayına dönmüş. Eski günlerdeki gibi fare ve kurtlarla oynuyor, onları eğlendiriyormuş. Ama birden dünyada kendine

verdiği söz aklına gelmiş. O artık kötü biri olacakmış. Bir anda tüm arkadaşlarına kötülük yapmaya başlamış. Onlarla alay ediyor, eşyalarını parçalıyor, onların mutlu olduğunu görürse neşelerini kaçırmak için elinden geleni yapıyormuş. Arkadaşları Miramin'in bu halinden çok sıkılmışlar ve saraydan teker teker kaçmaya başlamışlar. Miramin bu duruma üzülse de içindeki kötülüğe engel olamıyormuş. Günlerden bir gün göklerde bir ses duymuş. Bu ses gökyüzündeki ülkede bir balo düzenleneceğini ve herkesin davetli olduğunu söylüyormuş. Saraydaki durumdan iyice sıkılan Miramin balo düzenleneceğini duyunca çok sevinmiş. Hemen kıyafetlerini seçmeye gitmiş. Güzelce giyinen Miramin balo salonundaki herkesi kendine hayran bırakmış. İçindeki tüm iyilikle yeni arkadaşlarının yüzüne gülüyormuş. Balodaki kimse Miramin'in kötü yanını bilmedikleri için yeni arkadaşlarını çok sevmişler.

Miramin göklerdeki bu yeni sarayda arkadaşlarıyla mutluymuş. Oyunlar oynuyor, bulutlardan kayıyor, gökkuşağıyla ip atlıyormuş. Atalarımız boşuna dememiş huylu huyundan vazgeçmez, Miramin de bu huzurlu halden bir anda sıkılmış ve içindeki kötülük yeni arkadaşlarının da mutlu olmasını engelleme isteği doğurmuş. Dünyadayken aldığı kötü olma kararının Hatırlamış. "Ben" demiş "böyle iyi

davranarak kendi aldığım karara uymuyorum." "Kötü biri olmaya karar vermiştim ve bu kararımı unutmamalıyım."

Miramin kötülük gücünü kullanarak arkadaşlarını da kötü varlıklar haline getirmiş ve onlarla beraber gökler ülkesini birbirine katmaya başlamış. Onların korkusuyla artık gökkuşağı saklandığı yerden çıkmıyor, güneş dünyaya tatlı tatlı gülümsemiyor-muş. Miramin bakmış ki buranın da eski sarayından farkı kalmadı, evine dönemeye karar vermiş. Hem oradaki arkadaşları fare ve kurtları da çok özlemiş. Büyük bir heyecanla evine yol almış. Günlerden gecelerden sonra evine vardığında büyük bir hayal kırıklığı yaşamış. Büyük özlemle kavuşmak istediği arkadaşlarının hiçbiri evde yokmuş. Onun kötülüğünden sıkılmış kurtlar ve fareler yokluğunu fırsat bilip saraydan kaçmışlar.

Miramin oturup ağlamaya başlamış. Hem ağlıyor hem de "ben ne yaptım? Neden bu kadar kötü davrandım? Beni seven herkesi etrafımdan uzaklaştırdım. Şimdi ne yapacağım?" diye kendi kendine konuşuyormuş. Bir anda pencereden içeri masmavi bir ışık süzölmüş. Miramin mor gözlerini kırpıştırarak ışığa bakmaya çalışmış. Gözleri parlaklığa alıştığında bu ışığın içinde bir peri kızının olduğunu görmüş.

Peri kızı:

"Canım Miramin, güzel Miramin... Hıçkırıkların göğün yedinci katından bile duyuluyor. Söyler misin bana nedir sen bu kadar üzen?"

Miramin gözyaşları içinde, yaptıklarını peri kızına anlatmış. Peri kızı da ona

"Miramin, şunu hiçbir zaman unutma. İyilik de kötülük de senin içinde. İstersen dünyadaki herkesten kötü olup etrafına zarar verebilirsin. İstersen de kalbindeki iyiliği dinlemeyi seçer hem kendini hem de etrafındaki herkesi mutlu edebilirsin. Hangisini seçeceğin senin elinde."

Bunu duyan Miramin verdiği karardan pişman olmuş ve bir daha hiçbir zaman kötü tarafını dinlememeye karar vermiş. Fark etmiş ki başta güçlü görünse bile kötülük ona sadece zarar veriyormuş. İçindeki iyiliği dinlemeye başlayan Miramin arkadaşlarını bulup onlardan özür dilemiş ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

Berna KÖKEN

SEKSEN YAPRAK ÇITIR

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer top oynarken eski hamam içinde. Çıtır adında güzeller güzeli bir çiçek varmış. Çıtır'ın her bir yaprağı ayrı renkmış, dünyası tüm kokulardan daha güzelmış. Pembe dereye kıyısı olan Pamuk Şeker ülkesinde yaşıyormuş. Arkadaşları ona seksen yaprak Çıtır diyorlarmış. Aslında daha çok yaprağı varmış ama hiç kimse bir yerden sonrasını sayamadığı için adı seksen yaprak kalmış. Çıtır'ın Cik ve Cak adında iki tane çok yakın kuş arkadaşı varmış. Çok iyi anlaşıyorlarmış. Üçü de dünyaya aynı yerden bakıyorlarmış. Her konuda anlaşıyor, aynı şeylere üzülüyor aynı şeylere gülüyorlarmış. Bir de Pamuk Şeker ülkesinde yaşayan masalcı kız Roni varmış. Roni siyah saçlı, orta boylu güzel bir kızmış. Yalnız Cik, Cak ve Çıtır'ı biraz kıskanırmış. Herkesin sadece onunla arkadaş olmasını, sadece onu sevmesini istermiş.

Çıtır saksıda yaşayan bir çiçekmiş. Bu yüzden arkadaşlarıyla rahatça gezebiliyormuş. Cık ve Cak onu kanatlarıyla tutup uçuruyor, ormanda gezdiriyormuş. Bu yüzden toprağa dikilmek veya saksısından sökülme en büyük korkusuymuş.

Yine cıvı cıvı bir yaz gününde ülkenin güneşi Sam Çıtır'ın tepesine doğmuş. Pembe dere Çıtır'ın yanından akıp geçmiş, pamuktan bulutlar gülümseyerek selam vermiş. Cık ve Cak Çıtır'ın yapraklarına konmuş. İzin alıp Çıtır'dan birkaç tohumu ormana götürmüşler. Sonra Roni'nin yanına gitmişler ama Roni evde yokmuş. Bütün ormanı sessizlik kaplamış. Arkadaşlarını merak eden Cık, Cak ve Çıtır ormanın kalbine gitmişler. Pembe derenin yanına geldiklerinde suların sessiz sessiz aktığını, derenin coşkusunun olmadığını görmüşler.

-Pembe dere, Pembe dere bugün neden bu kadar sessizsin?

Dere:

-Şarkılar, masallar, hikâyeler duymak istiyorum. Neden Roni hala başlamadı o eşsiz şarkılarına, masallarına.

Çıtır:

-Bilmiyorum Pembe dere. Biz de onu arıyoruz. Evinde bulamadık.

Sonra bulutlar sormuş aynı soruyu. Çıtır, Cık ve Cak Roni'yi akşama kadar aramışlar ama hiçbir yerde bulamamışlar. Üzgün üzgün yuvalarına dönerlerken birden Roni çıkagelmiş.

Çıtır:

-Arkadaşım nereden geliyorsun?Bütün gün seni aradık, çok merak ettik.

Roni sert bir tavırla:

-Ziyafetten geliyorum, siz ne anlarsınız. Demiş.

Çıtır ve orman halkı Roni'nin bu tavrına anlam verememişler, çok üzölmüşler. O günden sonra Roni ormana uğramamış.

Gel zaman git zaman ağaçlar yapraklarını dökmüş. Doğa derin bir uykuya dalmış, kış başlamış. Çıtır saksısıyla bir ağacın dibine kıvrılıvermiş. Tohumlarını saksısına dökmüş, ilkbaharda çimlenmiş.

Yaz olunca tekrar açmış ama kıpırdayamıyormuş. Gözlerini açtığında çok karanlık, güneş görmeyen bir yerde olduğunu fark etmiş. Saksısı kırıkmiş ve onu toprağa dikmişler. Orman halkı Çıtır'ı arıyormuş Çıtır da orman halkını. Birbirlerini bulamadıkları için çok üzölmüşler. Orman eski neşesini kaybetmiş. Çıtır'ın nerede olduğunu bilen tek kişi Roni'ymiş ama o da kimseye yerini söylememiş.

Cik ve Cak bir gün yine Çıtır'ı aramaya çıkmışlar. Az gitmişler, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler. Pamuk Şeker ülkesinin batısında, su olmayan az güneş gören bir yerde bulmuşlar Çıtır'ı. Onu bulduklarında kuruyup solmak üzereymiş. Cak gagası ile su getirmiş dibine dökmüş. Cik toprak getirmiş ve onu yeniden canlandırmışlar. Çıtır kendine gelince:

-Bana bunu Roni yaptı,demiş. Sizinle arkadaş olmamı istemedi.

Fakat Cık ve Cak buna inanmayıp:

-Roni böyle bir şey yapmaz. O bizim arkadaşımız, demişler.

-O zaman söyler misiniz sizce bunu bana kim yaptı?

İkisi de cevap verememiş. Sam kollarını uzatıp çıkarmış Çıtır'ı yerinden.Fakat saksısı yokmuş. Yol

boyunca Pembe dere üzerine su atmış, Cık ve Cak toprak taşımış. Roni'nin yanına varmışlar. Roni Çıtır'ı yeniden gördüğüne çok sevinmiş ve yaptıklarından pişman olmuş. Hemen bir saksı bulup Çıtır'ı güzelce saksıya dikmiş. O günden sonra orman yine eski neşesine kavuşmuş. Gökten üç elma düşmüş. Biri bu masalı okuyanın başına, biri bu masalı uyduranın başına biri de siz kimi isterseniz onun başına.

Sara Nur ÖRENGÜL

İYİLİK DÜNYASI

Handadır handa, bir kara manda, üç yüz yaşındaydım evvel zamanda. Mavi çadır gerilmiş, duydum pazar kurulmuş. Vurdum karıncaya palanı, kırk yerinden bağladım kalanı. Sardım sırtına seksen sekiz çuval soğanı, vardım pazara. Vay ne pazar, ne pazar, güzeller ortada gezer. Kırlangıçlar terzi, köpekler kalaycı, tilkiler tüccar. Buldum bir köşe, başladım işe. Soğan, sarımsak satarken, terazimin kolu kırıldı, bir güzele bakarken. Kurbağa kanatlandı, gitti gelin getirmeye. Gelin çıktı çardağa, çat yerleşti bardağa. Masaldır bunun adı, dinlemekle çıkar tadı.

Uzak Diyarların birinde dört güzel kız yaşarmış. Bu kızların adı Lina, Lalin, Leyla ve Luna'ymış. Lalin kahverengi saçlı neşe dolu bir kızmış. Yaşam enerjisi hiç bitmez dokunduğu insana mutluluk saçarmış. Leyla ise simsiyah saçları simsiyah gözleri ile ismiyle müsemmaymış. Kömür gibi gözlerinden zeka fışkırmış. O da Lalin gibi hayata pozitif bakar, zorluklar karşısında yıkılmak yerine çözüm üretmenin yollarını ararmış. Lara onlara pek benzemezmiş. Sürekli kendi köşesinde somurtur yaşadığı güzelliklerde ile bir olumsuzluk bulurmuş. Kızların sonuncusu Luna

ise meraklı, heyecanlı, sürekli yeni şeyler öğrenmek isteyen ve dans etmeyi seven bir kızmış. Onun süt beyazı teni, rengini okyanustan alan masmavi gözleri, kumral saçları görenlerin ağzını açık bırakmış.

Kendi yaşadıkları diyarda okula gider gelirler ve hep beraber oynarlarmış. Lara oyunlara katılmak istemese de arkadaşlarını kıramaz ve sonra kendisi de mutlu olmaya başlarmış. Günlerden bir gün yine okula giderken yol üstünde daha önce hiç görmedikleri altın kaplı bir ev görmüşler. Bu evin kimin olduğunu çok merak etmişler ve incelemeye başlamışlar. Lara hemen söylenmeye başlamış:

-Sanki çok bakarsanız ev bizim olacak. Oyalanmayın hadi, okula geç kalıyoruz.

Kızlar meraklarını giderememiş olsalar da Lara'nın söylediğine hak vermişler ve okul yoluna koyulmuşlar. Dersteyken akılları sürekli o evdeymiş. Kimin olduğuna dair fikir yürütmeye çalışmışlar. Sonra da bir anda evin nasıl ortaya çıktığına şaşırılmışlar. O akşam eve gittiklerinde evi düşünmekten uyuyamamışlar. Gecenin bir yarısı ormanda buluşup eve tekrar gitmeye karar vermişler. Her zaman buluştukları ağacın altında toplandıklarında gecenin karanlığından ürkerek yolculuklarına başlamışlar. Bu sırada arkalarından birinin yürüdüğünü fark etmişler. Bir de bakmışlar ki ne görsünler. Bir cadı ge-

cenin karanlığında onları izliyor.

Kızlar korkuyla birbirlerine sokulmuşlar. O sırada cadı:

-Demek siz dört küçük evi merak ediyorsunuz. İsterseniz o evin sizin olmasını sağlayabilirim. Yalnız bunun karşılığında sizden isteyeceklerim var.

Kızlar aralarında konuşmaya başlamışlar. Leyla ve Lalin evi istememişler. Yaşadıkları hayatın güzelliğini anlatmışlar. Lara tüm karamsarlığıyla başlarına gelebilecek korkunç şeylerden bahsetmiş. Hem ev onların olsa ne olacakmış ki. Eve sahip olsalar bile sadece bir süre mutlu olabileceklerini sonra yeniden mutsuzluğuna gömüleceğini söylemiş. Luna ise çok meraklıymış. Evin onların olması fikri Luna'yı o kadar heyecan-

landırmış ki diğer arkadaşlarını da ikna etmiş. Cadıya evi istediklerini söylemişler. Cadı da onlara:

-O zaman evin bahçesindeki en büyük gülü bulun .O gülün altında bir anahtar var. Anahtarın açtığı kapıyı bulup oradaki sandığı bana getirin. Sandığı bana verdiğinizde ev de sizin olacak demiş. Sonra da kaybolup gitmiş.

Kızlar evin bahçesine gizlice girmişler.

Lina:

-Kızlar, bence yanlış yapıyoruz. Hak etmediğimiz bir evin bizim olması için sahibinden izinsiz bir sandığı almaya çalışıyoruz. Bu yaptığımız hırsızlık.

Diğer kızlar ona hak vermişler. Ama cadıya verdikleri sözü de tutmak zorundalarmış. Bahçedeki gülün altından anahtarı bulmuşlar. Kapıyı açtıklarında birden mor bir ışık içerisinde kaybolup gitmişler. Kendilerine geldiklerinde etrafta ne bahçe ne ev ne de sandık varmış. Karşılarında kıpkırmızı saçlı, beyaz tenli, kırmızı gözlü bir yaratık görmüşler.

-Merhaba, ben Adara. Ateş tanrıçasıyım. Peki siz kimsiniz ya da nesiniz?

Lara:

-İnsanız biz, başka ne olabilirdik. Diye terslenmiş Adara'ya.

Adara da :

-Bilmem cin, peri, ejderha, dev, cüce... Hiçbirini görmedim. İnsan da görmedim. O yüzden kim ve ne olduğunuzu bana anlatın.

Lina:

-Merhaba, biz insanız. Bir ışık huzmesi bizi içine çekti. Yanlışlıkla buraya geldik. Söyler misin bize, biz neredeyiz?

O sırada kızların arkasında mor deniz kızları belirmiş. Büyük bir iştahla kızlara bakıyorlarmış.-Hoş geldiniz. Demişler. Bizim de karnımız acıkmıştı, sizi bekliyorduk.

Kızlar korkuyla deniz kızlarıyla mücadele ederken birden deniz kızlarının tepesine taş yağmaya başladı. Taşların nerden geldiğini anlamak için başlarını yukarı kaldırdıklarında iki kız iki erkek peri gördüler. Luna:

-Siz de mi bizi yiyeceksiniz? Diye sordu.

Periler:

-Hayır. Biz sizi güvenli bir bölgeye götürmeye geldik. Dediler. Kızları deniz kızlarının elinden kurtardılar.

Periler:

-Buraya nasıl geldiniz?

Kızlar başlarından geçenleri anlatmaya başladılar. Hikayelerini sonlandırdıklarında periler olan biteni anlamıştı.

-Siz kötülük hortumuna yakalanmışsınız.

Lina:

-Peki buradan nasıl kurtulacağız.

-Çok basit. Yapmak istediğiniz kötülükten vazgeçecek ve bir daha kötülük yapmayacağınıza söz vereceksiniz. O zaman geldiğiniz yere geri dönebilirsiniz.

Kızlar aralarında konuştular. Yapmaya çalıştıklarının yanlış olduğunun farkına vardılar. Sadece cadıdan korktukları için hatalarından dönmemişlerdi. Ama hiçbir korkunun onları kötülük yapmaya itmemesi gerektiğini anladılar. O anda yeniden sihirli hortum içlerine kızları çekmeye başladı. Gözlerini açtıklarında ormana geri dönmüşlerdi. Döndüklerinde cadının ve evin orada olmadığını gördüler. Mutlulukla evlerine döndüler ve bir daha kötülük yapmamaya söz verdiler.

Aysu ÖZEN

Yazarın Notu: Beni her kararında destekleyen sayın Özen ailesine ve en yakın arkadaşlarım Ecrin Nisa IŞIK ve Nihal DUMAN'a masalımı armağan ediyorum.

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde Kaf Dağı'nın ardında bir kağıt adam yaşarmış. Kağıt adam bembeyaz teni devasa boyutuyla neşe içinde oradan oraya dolaşır, rüzgarı ardına katıp istediği yere uçarmış. Hafifliğinden ve cüssesinden olacak biraz kibirliymiş. Her zaman her istediğini tek başına yapabileceğine inanırmış. En büyük hayali ise bir gün bir insanın çantasına girmek ve oradaki dünyayı tanımakmış. Günlerden bir gün doğada tek başına savrulurken bu hayali gerçek olmuş. Rüzgar dostu

onu okula giden bir çocuğun çantasına sokuvermiş. Kağıt adam önce karanlığa şaşırmış ama gözleri karanlığa alışınca etrafındakileri görmeye başlamış. Burada onun gibi onlarca kağıt varmış. Ama bizim kağıt arkadaşımıza diğer kağıtların hiçbiri yüz vermemiş. Çünkü onalar Kağıt Adam gibi bomboş değillermiş. Üstlerinde dünyanın sırrına dair yazılar varmış.

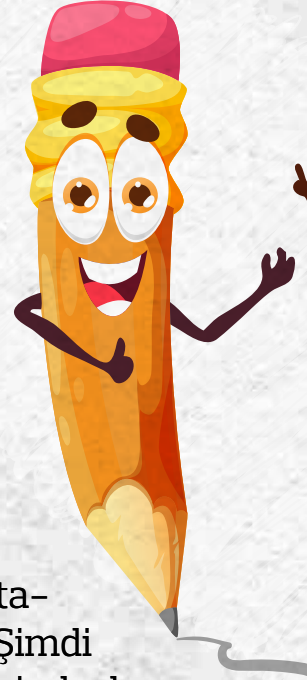
Kağıt Adam çantada sıkılmaya başlamış. Doğada özgürce gezdiği günleri özlüyormuş. Derken bir ses duymuş.

-Hişt, Hişt.

Sesin geldiği yöne bakmış ve bir kalemin ona seslendiğini görmüş.

-Hoş geldin kağıt adam. Görüyorum ki üzgünsün. İstersen ben seninle arkadaş olurum.

Kağıt adam buna çok sevinmiş. Çantadaki yalnızlığı kalem adamla sona ermiş. Şimdi en büyük arzusu kalem adamın onun üzerinde de dünyanın sırrını yazmasıymış. Bunu yapabilmek için çantanın sahibi çocuğun onu dışarı çıkarması ve kalemi eline alıp yazmaya başlaması gerekiyormuş.

Kalem adam, kağıt adamı silgi çocukla da tanıştırmış.

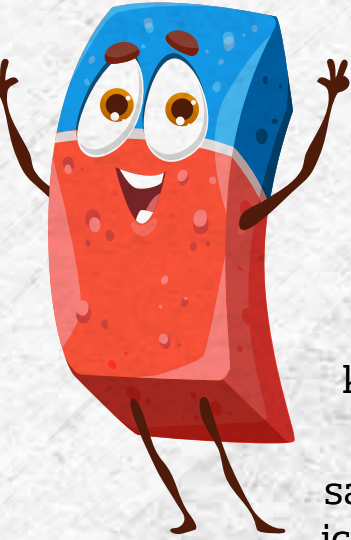
-Bak, demiş, silgi çocuk benim en iyi dostumdur. Ne zaman bir hata yapсам yardımıma o koşar.

Kalem adam, silgi çocuğu hiç sevmemiş. Her zamanki kibriyle:

-Kalem adam, seninle ben dünyanın sırrına ulaşabiliriz. Ama silgi çocuk hiçbir işe yaramaz. Hatta o bize zarar verir. Ya biz dünyanın sırrını yazmaya çalışırken o yazdıklarımızı yok ederse.

Kalem adam bu duruma çok üzölmüş. Yıllardır silgi çocukla berabermiş ve silgi çocuğun ona sadece yardım edeceğini çok iyi biliyormuş. Gel gör ki bunun kibirli kağıt adama bir türlü anlatamamış.

Gel zaman git zaman çantanın sahibi çocuk çantayı açmış. Çantanın içindekilerde büyük bir heyecan varmış. Acaba hangimizi alacak, dünyada yeni şeyler keşfetmemizi sağlayacak diye bekliyorlarmış. Çocuğun eli kağıt adama gitmiş. Kağıt adamın hayali gerçek olacakmış. Masanın üzerine çıktığında

arkadaşı kalem adamı heyecanla beklemeye başlamış. Kalem adam kağıt adamda izler bıraktıkça çıkan sesler sevinç çığlıklarına mutluluk kahkahalarına dönüşüyormuş.

Bir anda kağıt adamın hiç beklemediği bir şey olmuş. Çocuk durmuş ve elindeki kalemi masaya bırakıp üzgün üzgün kağıda bakmaya başlamış. Kağıt ve kalem adam ne olduğunu anlamaya çalışıyorlarmış. Çocuk yazdıklarının yanlış olduğunu anladığı için duruyormuş. Kağıt adam çok üzülmüş. Yillardır heyecanla devam eden serüveni bir yanlış yüzünden son bulacaktı. Buruşturulup çöp kutusuna atılmayı hiç istemiyormuş.

Çocuk bir anda üzölmekten vazgeçmiş ve çantasını karıştırmaya başlamış. Çantadan silgiyi çıkarıp yumuşak bir biçimde kağıdın üzerinde gezdirince yanlışlar yok olmuş ve kalem adam kağıt adamda yeni izleri neşeyle oluşturmaya başlamış.

Silgi çocuk onlara yardım edebildiği için çok mutluymuş. Kağıt adam böbürlendiği için kendinden utanmış. Silgi çocuktan özür dilemiş. Kağıt, kalem ve silgi o günden sonra çok iyi arkadaşlar olarak hayatlarına devam etmişler.

Ahmet Berat ORUÇ

HAYALLERİM MASAL

Volkan ŞAHİN / Berna KÖKEN / Sara Nur ÖRENGÜL / Aysu ÖZEN / Ahmet Berat ORUÇ

[KORGUN ORTAOKULU]